

ODSOTNOST

Gabriela
Mistral
1889–1957, Čile

Od tebe, telo moje, odteka kaplja za kapljo.
Moj obraz odhaja v nemem olju;
moje roke v živem srebru,
moje noge v dveh prašnih časih.

Vse odhaja od tebe, vse odhaja od nas!
Odhaja moj glas, ki te je spreminjal
v zvon, nem za vsakega razen za naju.
Odhajajo moje kretnje, ki so se zapredale
pred tvojimi očmi kot tkalski čolniček.
Odhaja moj pogled, ki je brez moči,
ko te gleda, brest in smreka.

Odhajam od tebe s tvojim vzdihom,
kot vlaga hlapim iz tvojega telesa.
Odhajam od tebe v budnosti in v snu.
V tvojem zvestem spominu že izginevam
in v tvojem spominu sem že kot tisti,
ki se niso rodili na poljih in dobravah.

Če bi bila kri, bi krožila v dlaneh
tvojega dela, v tvojih ustih iz mošta.
Če bi bila tvoje drobovje, bi izgorela
v tvojih korakih, ki jih ne slišim več,
v tvoji strasti, ki lomi noč
kot bes osamljenega morja.

Vse odhaja od tebe, vse odhaja od nas!

VEČNE KOCKE

César
Vallejo
1892–1938, Peru

Bog moj, objokujem bitje, ki ga živim;
boli me, ker sem jedel tvoj kruh;
toda to ubogo misleče blato
ni skorja, ki je zrasla na tvojem boku:
ti nimaš Marij, ki odhajajo.

Bog moj, če bi bil ti človek,
bi danes znal biti človek;
a tebi je bilo vedno dobro,